

El risc (benvingut) de la docuficció

No és casualitat que coincideixin a la cartellera i a TV3 dues obres de docuficció sobre la brillant –i conflictiva, esclar– Catalunya de preguerra i guerra. Malgrat totes les denúncies i febleses que Josep Benet ens ha recordat fins a l'últim sospir, sovint amb raó, tenim una historiografia madura, un públic àvid de fer memòria al qual no es pot donar gat per llebre i uns creadors audiovisuals més que solvents.

Al cine Alexandra es projecta *Mirant al cel*, documental amb elements de ficció que narra els tràgics bombardejos del març del 1938 a Barcelona. La ficció que acompanya imatges i fets reals és un punt forçada, però la cinta dirigida per Jesús Garay té un interès remarcable. *Els diaris de Pascal*, estrenada dilluns a la tele i dirigida per Joan Gallifa, abraça el període 1929-1936 i té els grans periodistes catalans del moment com a refe-

rents. El periodisme català i en català d'aquells anys va situar-se a l'avantguarda de la professió. A part de Gaziol, tota la resta de noms que han passat a la història van sorgir de la premsa catalanista, minoritària però de molt nivell: Xammar, Planes, Sagarra, Irene Polo, Soldevila, Rovira i Virgili, Just Cabot... I naturalment Josep Pla.

Els diaris de Pascal reflecteix bé l'ambient lliure, culte i polititzat d'aquesta generació irrepetible, i a

Al cine tenim 'Mirant al cel' i a la tele, 'Els diaris de Pascal', una sèrie molt interessant

través de la seva feina, la complexitat de la societat catalana. És un encert la invenció del fotògraf francès d'ascendència catalana Pascal Danglès, sembla ben reflectida l'atractiva figura de Josep M. Planes i, en canvi, si més no al primer capítol, resulta injust el retrat d'un Josep Pla rígid, sense cintura en les tertúlies de l'Ateneu, mancat d'ironia. Per fer brillar Planes no calia empètir Pla. Riscos (benvinguts) de la docuficció.